

[Statsministeren.]

gang end tidligere, nemlig i det såkaldte 21 mands udvalg, og det har selv sagt påvirket det hele. Men jeg er principielt enig i, som jeg var det, da vi lavede investeringsudvalget, at mellem opposition og regering bør der være en fælles vurdering og drøftelse af de mere langsigtede investeringer, og jeg mener, vi straks efter nytår bør tage op, om det skal foregå i investeringsudvalget eller i finansudvalget, eller om vi kan finde en anden form, som både opposition og regering kunne acceptere som den mest hensigtsmæssige.

Nu kommer der formentlig et par måneder ind i det nye år en redegørelse fra regeringen om den såkaldte perspektivplanlægning, og der er det en helt selvfølgelig ting, at vi bør finde den form, hvorunder vi bedst kan få dette drøftet partierne imellem.

(Kort bemærkning).

Lysholt Hansen: Jeg takker for statsministerens udtalelse om, at han ikke har ændret opfattelse med hensyn til et fællesarbejde mellem folketinget og regeringen om investeringspolitikken og derunder de økonomiske muligheder for den. Jeg forstår, at når det nu er statsministeren, der udtaler sig, dækker det også det konservative folkeparti, der altså forhåbentlig nu har forstået, at det, vi ønskede dengang, er en nødvendighed.

Men jeg vil gerne have lov at sige til statsministeren — og det må være en bebrejdelse for mit vedkommende — at jeg beklager, at han som leder af regeringen gennem 2 år ikke har gjort økonomiministeren klart, at han har pligt til efter vores vedtagelse at orientere dette ting om, hvad der foregik, og til at aflevere oplysninger til folketinget.

Det står nu klart, at vi skulle have muligheder fremtidig. Jeg vil gerne være med til at diskutere arbejdsfaconen. Jeg synes ikke, at undskyldningen med, at vi nu har haft et 21 mands udvalg, gælder. Man kan ikke, selv ikke statsminister Baunsgaard, tilside sætte en beslutning truffet af dette ting. Den har den nuværende statsminister ligesom alle andre forpligtelse over for, og hvis statsministeren og andre ikke føler denne forpligtelse, må den ophæves.

Grünbaum: Det er egentlig meget svært for mig at skulle sige noget nu. Jeg synes, det var meget nedslående, at finansministeren, når jeg nu tager ordet i denne debat, hvad jeg ellers ikke havde tænkt mig, og kommer med disse, synes jeg selv, alvorlige anklager og indvendinger imod det, finansministeren har sagt i dag, affærdiger både mig og folketinget med den bemærkning. Jeg synes ikke, det er rimeligt. Når finansministeren siger, at han ikke under sin værste fjende at skulle gennemføre dette, tror jeg det gerne, og jeg vil ikke give det udseende af, at finansministeren ikke har gjort, hvad han kunne for at gennemføre kildeskatten på en rimelig måde. Det tror jeg ganske afgjort finansministeren og finansministeriet har. Men der har været forskellige punkter, hvor finansministeren ikke har båret sig rigtigt ad. Det er noget af det, jeg har nævnt.

Jeg finder det helt urimeligt og uantageligt, at man gang på gang fra finansministerens og regeringspartierne side bruger kildeskatten som undskyldning over for befolkningen for alt muligt, ikke bare for at der er visse ting i forbindelse med selve kildeskatten, som man nu skal have klaret af, men også i diskussionen om den almindelige økonomiske politik. Har man da ikke så meget mod og mandshjerte i denne regering, at man kan stå ved den finanspolitik og den skattepolitik, man fører? Lad os få en reel debat om den og ikke dette med, at man har givet rabat på Grünbaums skala og al den slags.

Denne regering har efter min opfattelse misbrugt kildeskatten. Det vil jeg i hvert fald have lov til at sige, og når jeg siger det, så er det en politisk udtalelse. Man har misbrugt kildeskatten i sin skatteopkrævning. Det er nu klart både for folketinget og for hele befolkningen, at vi havde ret i det, vi sagde i foråret 1969, da vi havde den diskussion om udskrivningsprocenten. Måske mange af vor vælgere heller ikke kunne forstå det, da jeg sagde 82 pct.; men det er klarlagt i dag i hvert fald, at selv de 82 pct. lå måske endda lidt i overkanten af det, der havde været rimeligt.

Økonomiministeren siger: hvad ville der ske, hvis man nedsatte skatterne med 1 milliard, ville opsparingen så stige? Det er ikke en rimelig måde at anskue det problem på.